

“Wie kan ik nog vertrouwen?”

is een vraag die elke jood, zigeuner, gehandicapte én homoseksueel zich tijdens de Tweede Wereldoorlog kan hebben gesteld. Iedereen die door de nazi's als afwijkend en dus minderwaardig werd beschouwd.

“Wie kan ik nog vertrouwen.” Het woord ‘nog’ impliceert dat mensen die voor de oorlog nog wel te vertrouwen waren, zich ineens konden ontpoppen als vijand. Zelfs vrienden konden vijanden worden. Buren konden verraders worden.

En wat hield dat verraad in? Dat je werd aangegeven en opgepakt omdat je jezelf, en daardoor ‘anders’ was. In het geval van homoseksuele mannen en vrouwen: zij hadden vijanden omdat ze niets anders deden dan hun hart volgen en liefhebben.

In de eerste paar decennia na de oorlog was het helaas niet zo, dat het tij zich volledig keerde. Als homoseksueel in Nederland hoefde je niet meer in doodsangst te zitten, die dreiging was voorbij. Maar de heersende norm was niet veranderd. Er waren vele tantes in dit land die samenwoonden met een vriendin. Maar voor de buitenwereld deelden ze alles, behalve het bed. Ooms die met een vriend onder één dak woonden, waren al gauw viezeriken over wie op een verjaardagsfeestje lekker kon worden geroddeld.

Leven in een vrij land betekende niet per definitie dat je vrij was om te leven zoals je wilde.

Er is inmiddels veel veranderd. Maar jammer genoeg hebben nog steeds veel mensen principes, al dan niet voortkomend uit hun geloof, waarmee ze homoseksualiteit afkeuren of verketteren.

Daarom zul je als homoseksueel altijd op je hoede zijn.

Het ultieme vrije gevoel zoals de heteroseksueel dat kent, bestaat niet. Ondanks geweldige verworvenheden als het burgerlijk huwelijk en adoptie.

Waar blijven de homoseksuele voetballers en bouwvakkers, waar zijn de homoprinsen en lesbische prinsessen? Hoe open kunnen lesbische en homo-leraren op christelijke en islamitische scholen zijn?

Zelf bevind ik me in een bevoorrechte positie. Ik leef in alle vrijheid met vrouw en twee kinderen in een prettig dorp onder de rook van Amsterdam. Ik kan er niets aan doen, maar het dorp heet Nigtevecht. (Potsdam was iets te ver weg.)

Ons en onze kinderen wordt geen strobreed in de weg gelegd.

Ik moet denken aan een uitspraak van mijn dochter toen ze een jaar of 7 was .

Het was avond en ze stond, zoals kinderen dat kunnen doen onderaan te trap te dralen omdat ze niet naar bed wilde..dachten wij..maar in dit geval moest haar iets van het hart.Haar blonde krullenkop draaide zich naar ons toe en ze zei: mamma's, ik moet jullie iets vragen.Zouden jullie het heeeel erg vinden als ik later met een man trouw?

Kijk, (en dit zeg ik met een knipoog) als alle dochters in Nederland met die vraag zouden thuis komen, zou het er voor ons heel anders uitzien. Dan zitten wij op rozen. Maar van mij hoeven de rollen niet omgedraaid te worden en de minderheid hoeft de meerderheid niet te worden. Het gaat mij er om dat homoseksualiteit geen issue meer zou moeten zijn. En dat is het nog steeds wel.

Ik wil dan ook een ieder danken die zich blijft verzetten tegen onrecht en tegen discriminatie van homoseksuelen.

Deze tentoonstelling gaat over alle lesbische vrouwen en homoseksuele mannen die slachtoffer zijn geworden van het nazi-regime. Daarom wil ik eindigen met de slotregels uit het gedicht Vrede van Leo Vroman.

*Kom vanavond met verhalen
hoe de oorlog is verdwenen,
en herhaal ze honderd malen:
alle malen zal ik wenen.*

Inge Diepman